

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 157/03-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Auxta prerokoval prijatú sťažnosť Ing. J. H., bytom B., a Ing. J. K., bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. E. K., B., vo veci porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 378/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. H. a Ing. J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 378/98 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajskému súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 378/98 p r i k a z u j e k o n a ť b e z z b y t o č n ý c h p r i e ť a h o v .

3. Ing. J. H. p r i z n á v a p r i m e r a n é f i n a n č n é z a d o s ť u č i n e n i e v s u m e 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Krajský súd v Žiline p o v i n n ý v y p l a t i ť d o d v o c h m e s i a c o v o d d o r u č e n i a t o h t o n á l e z u .

4. Ing. J. K. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Krajský súd v Žiline p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

5. Krajský súd v Žiline je p o v i n n ý uhradiť Ing. J. H. a Ing. J. K. trovy právneho zastúpenia v sume 13 465 Sk (slovom trinásťtisíc štyristošesťdesiatpäť slovenských korún) na účet ich právnej zástupkyne advokátky JUDr. E. K., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 157/03-10 z 10. septembra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. H., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ v I. rade“), a Ing. J. K., bytom B. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), doručenú ústavnému súdu 11. augusta 2003, ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 378/98.

Na základe výzvy ústavného súdu z 11. novembra 2003 sa k sťažnosti písomne vyjadril krajský súd listom sp. zn. Spr 1047/03 z 25. novembra 2003, ku ktorému bolo pripojené písomné vyjadrenie predsedníčky senátu z 20. novembra 2003, z ktorého vyplýva: *„Dôvodom pridelenia predmetnej obchodnoprávnej veci senátu, ktorý je podľa rozvrhu práce určený prejednať a rozhodovať občianskoprávne veci bolo vylúčenie sudcov obchodného úseku (...) pre ich pomer k navrhovateľovi v rade 1), ktorý proti nim podal*

žalobu o ochranu osobnosti. (...) Dospela som k presvedčeniu, že uvedené skutočnosti mi bránia vo veci nezaujato konať a rozhodla som sa ich oznámiť predsedovi súdu. Požiadalo som ho o vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci (...) Všetky veci, ktoré boli pridelené do senátu 8 Co, boli predkladané Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o vylúčení potom, čo predseda súdu žiadostiam o vylúčenie nevyhovel. O týchto žiadostiach rozhodovali viaceré senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ich názor bol rozdielny ohľadne postupu pri aplikácii ustanovenia § 15 ods. 1 O. s. p. Preto som považovala za náležité a správne vyčkat' na rozhodnutia vo všetkých veciach.“

Sťažovatelia reagovali na vyjadrenie krajského súdu listom ich právnej zástupkyne z 18. februára 2004, v ktorom uviedli: «Zo sudcovskej funkcie preto vyplýva pre sudcu povinnosť, vec, v ktorej je zákonným sudcom, prejednať a rozhodnúť. Tejto povinnosti sa sudca nemôže vzdať tým, že predsedovi súdu oznámi, že sa vo veci cíti byť zaujatý, aj keď účastníkov konania nepozná a dôvod, prečo nemôže vec nezaujato prejednať a rozhodnúť vyplýva zo skutočnosti, že žalobca podal voči iným sudcom súdu žalobu o ochranu osobnosti, čo vzhľadom na kolegiálny a priateľský vzťah považuje za prekážku, ktorá nedovoľuje vec nezaujato prejednať a rozhodnúť. (...) Na základe vyššie uvedeného považujeme predmetné vyjadrenie za „subjektívne“ zdôvodnenie (...).»

Predseda krajského súdu v doplňujúcom vyjadrení sp. zn. Spr 10047/03 z 29. marca 2004 uviedol: «Je nesporné, že v dotknutom časovom úseku sa konalo viac o procesných otázkach, ako bezprostredne o merite prípadu. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je však prípustné posudzovať izolovane (...) Súčasťou daného ústavného práva, je aj právo na nestranného sudcu a tiež právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi. Dotknuté práva úzko súvisia s otázkou zaujatosti sudcov a procesom rozhodovania o ich vylúčení resp. nevyhlúčení z prejednávania veci. Napriek tomu, že sa jedná o zásadnú otázku z hľadiska ústavnosti, nie je jej v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, vrátane Najvyššieho súdu SR venovaná náležitá pozornosť. Pritom ústavný súd už opakovane konštatoval, že ak rozhodoval zaujatý sudca, resp. sudca vylúčený jedná sa o porušenie práva na nestranného sudcu. (...) V rozhodovaní o otázkach zaujatosti existuje výrazná rozdielnosť, ktorú je veľmi dobre možné ilustrovať práve „na kauze H.“, keďže vo veciach

menovaného opakovane konal Najvyšší súd SR o vylúčení sudcov KS Žilina. (...) Pokiaľ nie je ustálené, či budú dotknutí sudcovia vylúčení z prejednávania, je veľmi problematické, konať vo veci, a to aj v tom prípade ak v danej veci zatiaľ vylúčení neboli, pričom v inej veci na základe totožných skutočností vylúčení z prejednávania boli. (...) Občiansky súdny poriadok v § 15 ods. 1 ukladá sudcovi bez odkladu oznámiť skutočnosti, pre ktoré je z konania vylúčený. V prípade neustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR je len prirodzené, že sudca má ambíciu a záujem jednoznačne túto otázku vyriešiť a požadovať stanovisko nadriadeného súdu aj v prípade, keď sa zaujatosť môže javiť, resp. keď vychádza zo subjektívneho pocitu sudcu. (...) Bolo to práve správanie menovaného, ktoré podmienilo opakovanú nutnosť riešenia otázok zaujatosti. (...) Prieťahy v posudzovanom konaní sú dôsledkom uplatňovania práv p. H. a nemajú povahu zbytočných prieťahov.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 19 Cb 378/98 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 30. apríl 1998 - sťažovatelia sa návrhom podaným na krajskom súde domáhali „určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia VÚTCH-CHEMITEX s. r. o., konaného dňa 30. 3. 1998“,
- 19. máj 1998 - krajský súd vyzval oboch sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku spolu vo výške 56 000 Sk,
- 12. jún 1998 - sťažovatelia sa podaním z 1. júna 1998 odvolali proti výške súdneho poplatku,

- 15. január 1999 - krajský súd uznesením sp. zn. 19 Cb 378/98 konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku,
- 3. február 1999 - sťažovatelia sa odvolali proti uzneseniu krajského súdu z 15. januára 1999 [krajský súd 2. marca 1999 predložil spis s odvolaním Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)],
- 30. august 1999 - najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 57/99 zrušil uznesenie krajského súdu z 15. januára 1999 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (spis bol vrátený krajskému súdu 29. októbra 1999),
- 23. november 1999 - krajský súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 2 000 Sk (sťažovateľmi uhradený 2. decembra 1999),
- 7. jún 2000 - krajský súd predložil najvyššiemu súdu oznámenie dôvodov zákonných sudcov na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania tejto veci (negatívny pomer k sťažovateľovi v I. rade),
- 9. október 2000 - najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 663/2000 rozhodol, že sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci (uznesenie so spisom bolo krajskému súdu doručené 25. októbra 2000),
- 20., 21. a 26. september 2001 – zákonní sudcovia oznámili predsedovi krajského súdu dôvody, pre ktoré žiadali byť vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci (sťažovateľ v I. rade podal proti nim žalobu o ochranu osobnosti na Okresnom súde Bratislava III, vedenú pod sp. zn. 27 C 47/00),
- 12. november 2001 - najvyššiemu súdu bol s oznámením novej skutočnosti spis opätovne predložený na rozhodnutie o vylúčení zákonných sudcov krajského súdu z prejednávania a rozhodovania veci,
- 30. január 2002 - najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 900/2001 rozhodol, že zákonní sudcovia krajského súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci (spis bol vrátený krajskému súdu 27. februára 2002),
- 12. marec 2002 - predseda krajského súdu opatrením určil nový senát na prejednanie a rozhodovanie veci,
- 24. september 2002 - novo určení zákonní sudcovia oznámili predsedovi krajského súdu skutočnosti, pre ktoré žiadali byť vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci,

- 17. október 2002 - predseda krajského súdu nevyhlásil novo určených zákonných sudcov z prejednávania a rozhodovania vecí,
- 25. november 2002 - krajský súd predložil vec spolu s oznámením dôvodov zákonných sudcov najvyššiemu súdu na rozhodnutie o ich vylúčení,
- 9. december 2002 - najvyšší súd vrátil spis krajskému súdu bez vybavenia z dôvodu, že vo veci mal najskôr rozhodnúť predseda krajského súdu,
- 7. máj 2003 – zákonní sudcovia opätovne oznámili dôvody na ich vylúčenie predsedovi krajského súdu,
- 19. jún 2003 - najvyššiemu súdu bolo predsedom krajského súdu predložené oznámenie dôvodov na vylúčenie zákonných sudcov krajského súdu za účelom rozhodnutia o ich vylúčení,
- 28. august 2003 - najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndob 324/03 rozhodol, že sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí (spis bol vrátený krajskému súdu 13. októbra 2003),
- 12. december 2003 - krajský súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k návrhu sťažovateľov (vyjadril sa 8. januára 2004),
- 7. apríl 2004 - najvyššiemu súdu bol predložený spis na rozhodnutie o vylúčení sudcov krajského súdu spolu s oznámením dôvodov na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí, a to najmä z dôvodu, že Okresný súd Bratislava III pripustil prístupenie krajského súdu na strane odporcu v konaní sp. zn. 27 C 47/00 (konanie o ochranu osobnosti),
- 13. apríl 2004 - najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Ndob 29/04 rozhodol, že sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí (spis bol krajskému súdu vrátený 19. mája 2004),
- 3. jún 2004 - predseda krajského súdu opatrením určil nové zloženie senátu na prejednanie a rozhodnutie veci z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu predchádzajúcej predsedníčky senátu,
- 20. august 2004 - krajský súd nariadil pojednávanie na 25. november 2004.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (m. m. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (m. m. IV. ÚS 40/04).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3).

1) Predmetom konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 19 Cb 378/98 je žaloba sťažovateľov (v konaní pred krajským súdom v procesnom postavení žalobcov) o neplatnosť uznesení valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti. Ochrana pred nezákonnými uzneseniami valných zhromaždení obchodných spoločností je predmetom úpravy Obchodného zákonníka, ktorá je interpretovaná v stabilnej judikatúre všeobecných súdov. Skutkovú zložitosť veci v danom štádiu konania nie je možné objektívne posúdiť, pretože krajský súd ešte nepristúpil k dokazovaniu.

2) V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd v súlade s ďalším kritériom skúma aj to, či a akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľala osoba, ktorá podala sťažnosť. Ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľov ako účastníkov konania sp. zn. 19 Cb 378/98 prispelo k predĺženiu namietaného súdneho konania.

V priebehu konania na krajskom súde postupovali obaja sťažovatelia spoločne, a to či už pri podaní žaloby (30. apríl 1998), ako aj pri podaní z 12. júna 1998, ktorým spochybnili súdom určenú výšku súdneho poplatku, pri podaní odvolania 3. februára 1999 proti uzneseniu krajského súdu o zastavení konania a tiež pri zaplatení súdneho poplatku, ktorý im bol (spoločne a nerozdielne) vyrubený krajským súdom. Keďže krajský súd počas celého doterajšieho konania nepristúpil k dokazovaniu, a teda ani nevyzýval sťažovateľov na žiadnu súčinnosť v konaní, nemožno konštatovať pasivitu žiadneho zo sťažovateľov v tomto konaní, resp. hodnotiť správanie niektorého zo sťažovateľov ako viac či menej aktívne, a to ani vzhľadom na skutočnosť, že sudcovia krajského súdu sa cítili byť zaujatí vo veci práve pre ich negatívny vzťah k sťažovateľovi v I. rade, pre jeho nevhodné správanie v iných konaniach vedených na krajskom súde a pre podanie žaloby o ochrane osobnosti proti sudcom krajského súdu.

Ústavný súd zo spisu zistil, že sťažovatelia si pri podaní žaloby nesplnili poplatkovú povinnosť [podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)], ktorá im vznikla podaním žaloby, a súdny poplatok nezaplatili ani na výzvu krajského súdu z 19. mája 1998, ktorý v dôsledku toho uznesením z 15. januára 1999 konanie zastavil. Sťažovatelia nezaplatili súdny poplatok z toho dôvodu, že nesúhlasili s jeho výškou, tak ako bol vyrubený krajským súdom. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 57/99 z 30. augusta 1999 zrušil rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie (z dôvodu nesprávne určenej výšky súdneho poplatku, ako aj z dôvodu, že súdny poplatok mal byť vyrubený sťažovateľom spoločne a nerozdielne). Ústavný súd konštatuje, že nezaplatenie súdneho poplatku sťažovateľmi a následné predĺženie konania z dôvodu odvolania sťažovateľov

možno pričítať aj na ich ťarchu preto, že sťažovatelia aj keď boli toho názoru, že krajským súdom bol zle vyrubený súdny poplatok, boli povinní zaplatiť tento aspoň v zákonom určenej výške už pri podaní žaloby.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že postup sťažovateľa v I. rade voči zákonným sudcom aj v iných konaniach vedených na krajskom súde vyústil do žaloby o ochranu osobnosti, ktorej podanie sa muselo vyriešiť zmenou zákonných sudcov, čo nepriamo ovplyvnilo aj dĺžku konania pred krajským súdom v preskúmanom konaní sp. zn. 19 Cb 378/98 tým, že sudcovia krajského súdu sa cítili byť zaujatí vo veci, v dôsledku čoho sa spis dlhšiu dobu (pozri bod 3) nachádzal na najvyššom súde. Ústavný súd síce pripúšťa, že účastníkovi konania nemožno uprieť právo žalovať zákonných sudcov o ochranu osobnosti, ale takéto úkony súčasne znamenajú spomalenie konania a prieťahy, ktoré sa v celkovom kontexte nedajú pričítať na vrub konajúcemu súdu.

3) Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo ku zbytočným prieťahom, bol postup krajského súdu. Ústavný súd zohľadnil potrebu procesných postupov krajského súdu z dôvodu riešenia otázok zaujatosti sudcov tohto súdu a z jeho zistení vyplynulo, že z celkovej dĺžky konania, t. j. viac ako 6 rokov (od podania žaloby 30. apríla 1998), sa z dôvodu konania o návrhoch zákonných sudcov krajského súdu na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci pre ich zaujatosť nachádzal spis na najvyššom súde viac ako 11 mesiacov (od 7. júna 2000 do 25. októbra 2000, od 12. novembra 2001 do 27. februára 2002, od 19. júna 2003 do 13. októbra 2003 a od 7. apríla 2004 do 19. mája 2004). Podľa názoru ústavného súdu obdobie, keď sa spis nachádzal na najvyššom súde, nemožno pripisovať na vrub krajskému súdu (m. m. II. ÚS 81/04). Medzi jednotlivými úkonmi zákonných sudcov, predsedu krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorými sa riešili otázky nestrannosti zákonných sudcov, bolo však dostatok času na prípravu pojednávania vrátane pojednávania a vykonávania dôkazov.

Ústavný súd zistil v postupe krajského súdu nasledovné obdobia nečinnosti, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania a ktoré je potrebné považovať za zbytočné prieťahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

- od 19. mája 1998 (krajský súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku) do 15. januára 1999 (krajský súd uznesením zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku), t. j. viac ako 7 mesiacov;
- od 2. decembra 1999 (sťažovatelia zaplatili súdny poplatok) do 7. júna 2000 (spis bol predložený najvyššiemu súdu s oznámením dôvodov zákonných sudcov na rozhodnutie o ich vylúčení vo veci), t. j. viac ako 6 mesiacov;
- od 25. októbra 2000 (spis bol vrátený krajskému súdu) do 20. septembra 2001 (zákonný sudca oznámil predsedovi krajského súdu dôvody, pre ktoré sa cítil byť vo veci zaujatý, ďalší dvaja zákonní sudcovia oznámili tieto dôvody 21. a 26 septembra 2001), t. j. viac ako 10 mesiacov;
- od 12. marca 2002 (predseda krajského súdu opatrením určil na prejednanie veci nový senát) do 24. septembra 2002 (novo určení zákonní sudcovia oznámili predsedovi súdu dôvody, pre ktoré sa cítili byť vo veci zaujatí), t. j. viac ako 6 mesiacov.

Krajský súd tak spôsobil v dôsledku svojej nečinnosti, bez existencie akejkoľvek zákonnej prekážky, priet'ahy v konaní v celkovej dĺžke viac ako 2 roky a 5 mesiacov. Ako vyplýva zo súdneho spisu, vo veci sa zatiaľ nevykonalo ani jedno pojednávanie a postup krajského súdu sa sústredil na riešenie otázok zaplatenia súdneho poplatku a vyhlásenia sudcov o ich zaujatosti z dôvodov, ktoré už boli uvedené.

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd nariadil prvé pojednávanie na 25. november 2004. Podľa názoru ústavného súdu nie je akceptovateľné, aby krajský súd, napriek uvedeným dôvodom, nariadil prvé pojednávanie po viac ako 6,5 roka od podania žaloby.

Zo spisu ďalej vyplýva, že aj keď krajský súd vo veci vykonal procesné úkony, tieto boli neefektívne, v dôsledku čoho sa konanie tiež neúmerne predlžovalo. Príkladom neefektívneho konania krajského súdu je napríklad uznesenie z 15. januára 1999, ktorým krajský súd z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku konanie zastavil a ktoré bolo na základe odvolania sťažovateľov (3. február 1999) zrušené uznesením najvyššieho súdu

sp. zn. 3 Obo 57/99 z 30. augusta 1999 pre nesprávne určenie výšky a spôsobu platby súdneho poplatku.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia obrátili na štátny orgán, aby o ich veci rozhodol.

Ústavný súd vychádzajúc z vyššie analyzovaných postupov podľa troch kritérií dospel k záveru, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 378/98 bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v záujme zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľov ústavný súd prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde krajskému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 19 Cb 378/98 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali „z dôvodu pretrvávajúcej právnej neistoty spôsobenej nečinnosťou Krajského súdu v Žiline“ priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 350 000 Sk pre každého zo sťažovateľov.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil všetky skutočnosti prebiehajúceho konania, celkovú dĺžku konania krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 378/98, ako aj všetky okolnosti zakladajúce

namietané porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 až 3 tohto rozhodnutia), pričom ústavný súd považoval za odôvodnené priznať každému z nich primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk.

Sťažovatelia prostredníctvom ich právnej zástupkyne žiadali priznať úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vo výške 13 465 Sk pozostávajúcich z trov za dva úkony právnej služby v roku 2003 (prevzatie a prípravu zastúpenia a písomné podanie) vo výške 8 540 Sk (2 x 4 270 Sk) a režijný paušál vo výške 256 Sk (2 x 128 Sk), teda celkovo vo výške 8 796 Sk (8 540 Sk + 256 Sk) a za jeden úkon právnej služby v roku 2004 (zaujatie stanoviska k vyjadreniu krajského súdu) vo výške 4 533 Sk a režijný paušál vo výške 136 Sk, teda celkovo vo výške 4 669 Sk (4 533 Sk + 136 Sk).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety, § 16 ods. 1 písm. a) a c), § 17 ods. 2 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“).

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia je nižšia než suma vypočítaná podľa vyhlášky a tejto vyhláške neodporuje. Preto ústavný súd priznal sťažovateľom úhradu trov konania v požadovanej výške.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou tohto rozhodnutia“ rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2004